

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Charline von Heyl, *The Giddy Road to Ruin*, 2015
Ακρυλικό σε καμβά, 62 x 54 ίντσες (157.5 x 137 εκ)
© Charline von Heyl
Ευγενική Παραχώρηση Galerie Gisela Capitain, Κολωνία and Petzel Gallery, Νέα Υόρκη
Φωτο: Butcher Walsh

Charline von Heyl: The Giddy Road to Ruin

Συν-επιμέλεια Adam D. Weinberg

14 Ιουνίου 2025 – Μάρτιος 2026

Εγκαίνια Σάββατο, 14 Ιουνίου, 12- 8 μ.μ.

Το Σάββατο, 14 Ιουνίου από τις 11 π.μ. έως τις 12 θα πραγματοποιηθεί ξενάγηση της έκθεσης από την καλλιτέχνη Charline von Heyl, τον επιμελητή Adam D. Weinberg, και τη διευθύντρια της Συλλογής Γιώργου Οικονόμου, Skarlet Smatana.
Κράτηση θέσης στο info@economoucollection.com

Η Συλλογή Γιώργου Οικονόμου με ιδιαίτερη χαρά παρουσιάζει την έκθεση *The Giddy Road to Ruin*, την πρώτη ευρεία επισκόπηση του έργου της Γερmano-αμερικανίδας καλλιτέχνης Charline von Heyl (γεν.1960) στην Ελλάδα.

Η έκθεση *The Giddy Road to Ruin* που ξεδιπλώνεται στους τρεις ορόφους της Συλλογής Γιώργου Οικονόμου παρουσιάζει επιλεγμένα έργα των τελευταίων δεκαετιών. Το παλαιότερο έργο της έκθεσης είναι ο εξαιρετικός πίνακας *Untitled (11/93, I)* (1993) από τη Συλλογή Γιώργου Οικονόμου, χαρακτηριστικό παράδειγμα της πρακτικής της καλλιτέχνης, ενώ το πιο πρόσφατο είναι η πρώτη φωτογραφική ενότητα *Athens*, του 2024.

Ο τίτλος της έκθεσης *The Giddy Road to Ruin* προέρχεται από τον ομώνυμο πίνακα του 2015 και μπορεί να ερμηνευτεί ως αντανάκλαση του τρόπου σκέψης και των προβληματισμών της καλλιτέχνης σχετικά με τη φύση της ζωγραφικής. Ο πίνακας παρουσιάζεται στην αρχή της έκθεσης και αν λογιστεί στο πλαίσιο του αρχαίου και σύγχρονου τοπίου της Ελλάδας, αποκτά μεγαλύτερη σημασία, ειδικά σε διάλογο με τα κολάζ του *Athens* (2024). Μέσα από αυτές τις φωτογραφίες βιώνουμε τους απόηχους και τους υπόκωφους θορύβους τόσο του παρόντος όσο και της ιστορίας.

Η Charline von Heyl είναι μια από τις σημαντικότερες ζωγράφους της γενιάς της. Με σπουδές στη Γερμανία τη δεκαετία του '80, και εμπνευσμένη τόσο από παλαιότερους καλλιτέχνες όσο και από σύγχρονους της, όπως οι Martin Kippenberger, Rosemarie Trockel, και Michael Krebber αλλά και οι Albert Oehlen, Jutta Koether, και Cosima von Bonin, άρχισε να εξερευνά νέους δρόμους στη ζωγραφική, ιδιαίτερα μετά τη μετακόμισή της στη Νέα Υόρκη το 1996. Παρόλο που οι πίνακές της αποπνέουν τη σχολαστικότητα και την ένταση που συναντά κάποιος στη δουλειά των προαναφερθέντων καλλιτεχνών, η δουλειά της von Heyl απέχει από την ειρωνεία προτιμώντας μια πιο ανοιχτή αίσθηση του χιούμορ και μια σχετική ευελιξία ανάμεσα στο χειρωνακτικό και διανοητικό κομμάτι της σύνθεσης.

Όταν πήγε στις Ηνωμένες Πολιτείες, η von Heyl ανέπτυξε μια καινοφανή, επικοδομητική και στρατηγική προσέγγιση στην καλλιτεχνική δημιουργία που επιτρέπει σε κάθε πίνακα να είναι «μια αυτοδημιούργητη μηχανή παραγωγής με τη δική της ψυχή». Το έργο της von Heyl δεν είναι ούτε εντελώς αφηρημένο ούτε παραστατικό, αλλά είναι ταυτόχρονα και τα δύο. Η τέχνη της συνταιριάζει οπτικές και εννοιολογικές αντιθέσεις με επιτυχία, διατηρώντας αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατή μέσω φαινομενικά αδύνατων συνδυασμών θεμάτων, συνθέσεων και στυλ, καταλήγοντας σε αμείωτης έντασης αινιγματικά έργα. Σε πολλούς από τους πίνακές της, οι μορφές εμφανίζονται ταυτόχρονα στατικές και σε διαρκή κίνηση, όπως για παράδειγμα στο *Demons Dance Alone* (2022) ή στο *World Rabbit Clock* (2022). Τα σχήματα μοιάζουν να είναι ταυτόχρονα στο προσκήνιο και στο βάθος, όπως φαίνεται στην απεικόνιση της κορίνας του bowling, μιας επαναλαμβανόμενης εικόνας στο εικαστικό της λεξιλόγιο, ιδιαίτερα έντονη σε δύο πίνακες ζωγραφισμένους πάνω σε ύφασμα από φλοιό δέντρου του δεύτερου μισού του εικοστού αιώνα που δημιούργησε η καλλιτέχνιδα το 2015 και που βρίσκονται στον δεύτερο όροφο της έκθεσης. Τα αντιφατικά στυλ μπορεί να φαίνονται ασυμβίβαστα εκ πρώτης όψews, όμως μια πιο διακριτή ματιά επιβεβαιώνει τη συνύπαρξή τους σε ένα μοναδικά συνεκτικό σύμπαν.

Ενώ η ενότητα των τεσσάρων πυκνών συνθέσεων σε ύφασμα φλοιού αποτελεί μια κοινή θεματική στον πρώτο όροφο, η εμφάνιση δύο μονόχρωμων και εμβληματικών έργων στον δεύτερο όροφο σηματοδοτεί μια αλλαγή διάθεσης στην έκθεση. Τα διακριτικά αξιώματος στο *Untitled (11/93, I)* (1993) φέρουν δυσοίωνες, σχεδόν μιλιταριστικές αποχρώσεις, σε αντίθεση με τα ανέμελα ασπρόμαυρα σχήματα του *Time Waiting* (2010), τα οποία παραπέμπουν σε μια εκδοχή του Κυβισμού μέσα από ταξιδιωτικές διαφημίσεις των μέσων του αιώνα. Αυτά τα έργα βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με τους πίνακες με τις κουκουβάγιες του 2020–2021, στους οποίους τα μοναχικά αυτά πουλιά, που θεωρούνται σύμβολα καλής τύχης και σοφίας είναι παραδόξως μαζεμένα σε σμήνος. Αυτό το ανεξάντλητο θέμα, σε μεγάλη και αξιοζήλευτη παραλλαγή, αποτελεί ένα ευχάριστο διάλειμμα για τη ζωγράφο και για το θεατή στον τρίτο όροφο της έκθεσης.

Εδώ ο εναρκτήριος χαιρετισμός (στον τρίτο όροφο) έρχεται από ένα πουλί σε τολμηρό μπλε χρώμα, μέρος της σύνθεσης του μεγάλου, ορθογώνιου πίνακα *Animal Delinquency* (2021). Τα πουλιά ζωγραφισμένα σε έντονο μπλε χρώμα καλύπτονται μερικώς από δύο βεβαρυμμένες και διαφοροποιημένες μορφές άλλων όντων, που έχουν αποδοθεί με κραγιόν ζωγραφικής, σαν να πρόκειται για κουκουβάγιες. Η κατάρρευση των θεμάτων και των χώρων που καταλαμβάνουν δημιουργεί μια τρομακτική εμπειρία. Η δομή του *Banish Air from Air* (2017) επίσης εμπεριέχει λέξεις, γράμματα, σχήματα που θυμίζουν πουλιά. Στο κέντρο του έργου βρίσκεται μια παραλλαγή της επαναλαμβανόμενης, ασυμβίβαστης αλλά και παιγνιώδους θηλυκής φιγούρας, που εμφανίζεται και στο *The Giddy Road to Ruin*.

Ο πίνακας *Ninfa* (2021) συνεχίζει το λεπτό θέμα της γυναικείας δύναμης. Η ομορφιά καθίσταται εξωφρενική, με μπλε χείλη και μια χαριτωμένη γραμμή που υποδηλώνει πηγούνι, προϊόν της συνένωσης ώχρας και μαύρων βιομορφικών μορφών που μοιάζουν με πουλιά. Το ίδιο το κεφάλι μεταμορφώνεται σε ένα πυκνό πεδίο μοτίβων και γίνεται ολοένα και πιο αφηρημένο. Τα δεκαπέντε διαφορετικά, αυστηρά αλλά και ιδιοσυγκρασιακά, ασπρόμαυρα σχέδια που περιλαμβάνονται στην ενότητα *Drawings Group 2* (2006) επεξεργάζονται επιγραφικά στοιχεία, άλλοτε με τη μορφή ιδεογραμμάτων, και άλλοτε ως σχεδιάσματα που παραπέμπουν στο τεστ ψυχολογίας Rorschach, με

όχι πολύ διαφορετικό τρόπο από ότι στο έργο *Banish Air from Air*. Επιπλέον, απηχούν τη δομή και την παλέτα του *Athens*. Κάθε έργο της έκθεσης είναι γεμάτο με τέτοιες επαναλαμβανόμενες συνδέσεις, δυσαρμονίες και ασυνέχειες. Η οπτική διέγερση και η εγκεφαλική αφύπνιση караδοκούν.

Την έκθεση *Charline von Heyl: The Giddy Road to Ruin* συν-επιμελήθηκαν ο Adam D. Weinberg και η Skarlet Smatana, διευθύντρια της Συλλογής Γιώργου Οικονόμου, σε στενή συνεργασία με την καλλιτέχνίδα. Μια έκδοση με κείμενα του Weinberg και της καλλιτέχνιδας Helen Marten συνοδεύει την έκθεση.

Σημείωση προς τους Συντάκτες

Ο **Adam D. Weinberg** είναι ο Επίτιμος Διευθυντής του Whitney Museum of American Art στη Νέα Υόρκη. Έχει επιμεληθεί πολυάριθμες εκθέσεις καλλιτεχνών όπως οι Edward Hopper, Richard Pousette-Dart, Arshile Gorky, Sol LeWitt, Isamu Noguchi, Alex Katz, Robert Mangold, και Frank Stella. Ανάμεσα στις θεματικές ή ομαδικές εκθέσεις με άξονα τη συλλογή του μουσείου περιλαμβάνονται οι ακόλουθες: *Views from Abroad: European Perspectives on American Art* (1997), σε συν-επιμέλεια με τους Nicholas Serota και Sandy Nairne, *A Classical Vein* (1993–1994) σε συν-επιμέλεια με τον David Kiehl και *Ideas and Objects* (1994). Έχει αναθέσει δημόσια έργα στους Christian Boltanski, Mark Dion, Nam June Paik, Laurie Simmons, Lorna Simpson, Jessica Stockholder, και Nari Ward. Το 2005, συνεργάστηκε για την υλοποίηση του έργου του Robert Smithson's *Floating Island* για το Whitney, και το 2021, ηγήθηκε της δημιουργίας του *Day's End*, του μεγαλύτερου μόνιμου δημόσιου γλυπτού του David Hammons στην όχθη του ποταμού Hudson. Ο Weinberg έχει συγγράψει πολλούς καταλόγους και κείμενα για καλλιτέχνες όπως ο Martin Puryear, ο Richard Artschwager, ο Jack Whitten, ο Sol LeWitt, ο Richard Tuttle, ο Robert Adams, and η Ursula von Rydingsvard.

Υπό την ηγεσία του, το Μουσείο Whitney παρουσίασε πάνω από 300 εκθέσεις, συμπεριλαμβανομένων εννέα εκδόσεων της Whitney Biennial καθώς και σημαντικές εγκαταστάσεις της μόνιμης συλλογής. Επίβλεψε την εναρκτήρια έκθεση *America Is Hard to See* (2015) στο κτίριο που σχεδίασε ο αρχιτέκτονας Renzo Piano. Επιπλέον, ο Weinberg έχει οργανώσει σημαντικές εκθέσεις με μια ευρεία γκάμα καλλιτεχνών από τον Richard Tuttle, την Carmen Herrera, και το Lawrence Weiner έως τη Julie Mehretu, τη Roni Horn και τη Lorna Simpson, καθώς και ιστορικούς καλλιτέχνες όπως ο Gordon Matta-Clark και η Georgia O'Keeffe.

Ο Weinberg είναι Μέλος της Αμερικανικής Ακαδημίας Τεχνών και Επιστημών και έχει λάβει διάφορους επαίνους και διακρίσεις όπως το Merit Award από το Αμερικανικό Ινστιτούτο Αρχιτεκτόνων, το Βραβείο Rudin για Υποδειγματική Υπηρεσία στην πόλη της Νέας Υόρκης από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, το Βραβείο Υποδειγματικής Θητείας στις Τέχνες από την Αμερικανική Ακαδημία Τεχνών και Επιστημών και το Βραβείο Jetté για την Ηγεσία στις Τέχνες από το Colby College. Το 2015, του απονεμήθηκε η τιμή του Ιππότη του Τάγματος των Τεχνών και Γραμμάτων (Ordre des Arts et des Lettres). Υπήρξε δύο φορές υπότροφος της Αμερικανικής Ακαδημίας στη Ρώμη (2019, 2021) και Πρόεδρος στην Αμερικανική Ακαδημία στο Βερολίνο το 2024. Το 2023, ύστερα από δύο δεκαετίες ως Alice Pratt Brown Διευθυντής, ανακηρύχθηκε Επίτιμος Διευθυντής και Επίτιμος Διαχειριστής (Trustee) στο Whitney. Βρίσκεται επίσης στα διοικητικά συμβούλια της Αμερικανικής Ακαδημίας στη Ρώμη, του MASS MoCA, και του Ιδρύματος του Robert Indiana Star of Hope, καθώς και στο Storm King Art Center.

Η έκθεση είναι ανοιχτή στο κοινό από τις 14 Ιουνίου 2025 έως τον Μάρτιο 2026 στη Συλλογή Γιώργου Οικονόμου, Λεωφόρος Κηφισίας 80, Μαρούσι 15125 , Αθήνα.

Ώρες Λειτουργίας: Δευτέρα έως Παρασκευή 10 π.μ. έως 6 μ.μ., Τετάρτη έως τις 8 μ.μ.

Για περισσότερες πληροφορίες και εικόνες, παρακαλώ επικοινωνήστε με τη Σουζάνα Φάις στο +30 210 8090559 ή souzana@artesia.gr.